

Розвідник Дніпро і геройський пес Трофей (скорочено)

Читають учні (1)

Розвідник Дніпро тихо пробирався крізь кущі. Повільно-повільно, зупиняючись після кожного кроку. Так само тихо йшли його товариші. Адже одного необережного кроку достатньо, щоб у їхній бік спрямували прилад нічного бачення.

Раптом якийсь звук примусив замертти солдатів, що поверталися з розвідки. Що там? Солдати зупинилися, лягли на вогку торішню траву. Прислухалися — вчувалося тихе скавучання. Розвідники пішли далі. Але їх наздогнало слабке зітхання.

Дніпро зупинився, а потім рішуче кивнув, щоб далі йшли без нього. Скавучання чулося з густих кущів. Розвідник нахилився і зашарудів руками. Він тихо погладив худюсіньке тільце і затиснув собачу морду рукою, щоб не гавкнув, не видав. Коли товариші відійшли достатньо далеко, Дніпро став обережно розплутувати якісь мотузки, гілки. Тоді дістав ножа, розрізав пута, витягнув песика з кущів і засунув невагоме тільце під куртку. Песик, відчувши тепло, відразу заснув.

— Дякую, сержанте, за гарну службу! Дані саме ті, які нам потрібні. Зранку починаємо підготовку до наступу, — командир втомлено кивнув. — Відпочивайте.

Дніпро віддав честь. Раптом із-під розстібнутого бушлату висунулася руденька мордочка.

— А це ще що за трофей? — звів брови командир. — Собак нам якраз і не вистачало! Ми — розвідники. Нам тут дзвякотіння ні до чого!

Читає вчитель (1)

Песик у цей час дужче висунувся, відчувши запах юшки. У тьмяному світлі стало видно всі до єдиного тонкі реберця і гострі хребці.

— А худий який! Видно, довго там в куцах просидів. Нагодуй його. Потім розберемося.

Солдати обережно гладили худі й гарячі собачі боки, поки песик жадібно сьорбав солдатську юшку.

— І як він тільки не сконав від голоду?! Я йому свою вечерю віддам, — промовив якийсь жалісливий солдат.

— Чекай! — перервав старший воїн на прізвисько Дід. — якщо його після такої голодовки дуже нагодувати, то він помре. Потрішки треба їжу давати.

Наступного дня собаку відмили. Виявилось, що хвіст і задні лапи у нього обгоріли.

— От що вони роблять! — процідив скрізь зуби Дід. — Я чув про таке, але не вірив.

— Ти про що, Діду? — запитав Дніпро.

— Ти ж знаєш, що зараз кругом у полях, по дорогах уся земля замінована. Та от що ці сепари придумали: беруть песиків і котів і пускають їх стежками бігти, щоб вони, значить, на розтяжках підривалися. Кілька котів-собак загине, а їм — шлях вільний і не треба трудитися, розміновувати....

— Та як же так можна?! Оце ось песик на тебе дивиться, як на друга, вірить тобі, а ти його — на смерть?! — вжахнувся Дніпро.

— Ще й як! Але ж тваринки не дурні — вони не хочуть бігти туди, де небезпечно. То до них прив'язують ганчір'я чи палиці, які підпалюють. Тварина біжить, тікає від вогню і гине... От, видно, з твоїм собакою таке було. Тільки він не підірвався, а втік, і заплутався мотузками в куцах.

До публікації Оксани Ганик

“Література як засіб ознайомлення дитини з історичними процесами”

у журналі “Учитель початкової школи”, 2020, № 9

Раптом заgrimіли “Гради”. Солдати почали готувати зброю. Дніпро поповз уперед, за укриття. Відчув поштовх: у нього під боком лежав переляканий Трофей. Від кожного вибуху, від кожного пострілу він заплющував очі від жаху. Але пес хоробро мовчав і лежав поряд. Дніпро перебіг далі. І Трофей разом з ним.

Читають учні (2)

Так минуло кілька днів. Трофей ні на крок не відходив від Дніпра. Вони разом спали, разом їли, разом воювали. Песик одужав, від’ївся, на хвості стало відростати тоненьке хутро. От тільки він не гавкав. Тихенько скавучав, один раз загарчав, коли хтось хотів пожартувати над Дніпром. “Видно, тобі, Дніпре, дістався німий пес!” — сміялися солдати. “Та що ви розумієте?! Він не німий! Він — розвідницький”, — відповідав Дніпро. А Трофей радісно метляв хвостом. Командир перший час згадував про пса і казав, що його треба відправити туди, де спокійно. Але нагоди не траплялося.

Якось Дніпра з товаришами викликав командир.

— Треба йти у розвідку. Здається, вороги задумали якусь капость. Тож ви там тихо. Добре, якби ще “язика” взяли... та то якщо вийде: надто небезпечно.

Дніпро став збиратися. Виклав з кишень усе, що може дзвеніти чи шарудіти, приміряв на себе маскувальну накидку — “кікімору”. Трофей з цікавістю на все це поглядав, а на “кікімору” трохи погарчав. Дніпро нахилився до песика, погладив його по голові:

— А ти, Трофею, лишаєшся тут. Розвідка — справа відповідальна. Там ризикувати не можна. Але ти не хвилюйся: я під ранок повернуся.

Трофей опустил вуха і мало не плакав. Він рвався йти за Дніпром. Але Дід міцно тримав його за саморобний нашійник.

Читає вчитель (2)

Солдати обережно просувалися галявиною. Крізь тонкі хмари іноді проглядав місяць і заливав усе навколо непевним світлом. Розвідники підповзли так близько, що відчували запах курива своїх ворогів, чули їхні розмови, сміх. І навіть бачили обличчя ворогів. У траві зашаруділо — розвідники принишкли і притиснулися до землі. Під боком у Дніпра щось завовтузилося. Він обережно протягнув руку. Трофей! От неслух! Пес не став облизувати Дніпра. Просто принишк поряд. А коли невеличкий загін рушив уперед, песик так само поповз із ними.

Раптом один з ворогів відійшов трохи від загального гурту. Він п’яно похитувався і щось мурмотів. Те, що треба! Дніпро миттю скочив до нього, затиснув рот рукою і потягнув до себе. Той опирався і почав невиразно галасувати. Від ворогів почувся шум, вигуки — там захвилювалися. Ще мить — і все! Розвідників викриють.

Раптом Трофей зірвався на лапи і побіг убік. Він відбіг і несподівано почав голосно й басовито гавкати: “Гав! Гав-гав-гав! Гав-гав!!!”

— Собака! Собака! — почувся звідти вигуки, а потім автоматні черги. Але не по розвідниках, а вбік, по Трофею, який біг, відводячи ворогів далі від друзів.

Під цей галас Дніпро швидко відтягнув полоненого, загін спустився в низинку, і всі швидко-швидко рушили в гайок.

— Цінного “язика” привели. Дякую. Він нам розповів багато цікавого, — радів командир. Потім повернувся до Дніпра. — Твій пес...

— Так. Він нас урятував. Дозвольте, я піду й знайду його, — просив Дніпро.

До публікації Оксани Ганик

“Література як засіб ознайомлення дитини з історичними процесами”

у журналі “Учитель початкової школи”, 2020, № 9

— Не дозволяю. Надто небезпечно.

Дніпро скрутив старий бушлат, на якому спав Трофей. Добре вимив його миску. І намагався не згадувати про Трофея.

Читають учні (3)

Та потім стало не до спогадів: наступний бій тривав і день, і ніч. Ніколи було поїсти чи поспати. Думки були лише про товаришів і Україну. Аж поки куля не вп'ялася у Дніпра, і він не впав. Хтось із товаришів перев'язав його, перетягнув поранену ногу, промовив: “Нічого страшного! Житимеш!”, — і повернувся до бою. Дніпро також відстрілювався, аж поки не стих бій. А потім прийшла підмога, і ще одне село повернулося до України...

Дніпра на ношах вантажили у медичну машину. Вже завели двигун, та у двері загрюкали, почувся вигук.

Лікар відчинив двері автомобіля. Коло них скупчилися усміхнені солдати. А Дід тримав у витягнутих руках щось брудно-руде.

— Знайшовся! Трофей! Сам приповз! Живий!!!

Звісно, Трофея забрали до шпиталю разом із Дніпром. І лікували пса, як справжнього солдата. От тільки Дніпру дали медаль, а Трофею лише новий камуфляжний нашійник. Та Трофей не образився, адже далі вони служили разом, а після — повернулися удвох додому. Розвідник Дніпро і його геройський пес Трофей.

Оксана Давидова